

Posudek vedoucího bakalářské práce Ondřeje Erbana AUTENTICITA VE FILMU.

Pro svou bakalářskou práci si Ondřej Erban vybral téma, které je mi blízké a proto jsem rád přijal úlohu vedoucího. Hned v úvodu spolupráce se nám, myslím, podařilo směr výzkumu o něco přesněji zacílit změnou výběru jednoho z analyzovaných filmů, který dle mého názoru více odpovídá zkoumanému předmětu. Od této chvíle Ondřej pracoval již samostatně a já se stal drobným korektorem a navrhovatelem doplňujících informací. Autor svou práci píše jasným srozumitelným jazykem a přehledně ji strukturuje. A to až do té míry, že se v ní prakticky nelze ztratit díky často vytyčovaným "kótám" mnohých průběžných shrnutí, která text na jedné straně zpřehledňují, na straně druhé občas i pocitově trivializují. Chvillemi si připadám jako v opakovacím kurzu základních jazykových lekcí. Ale na škodu to není. Neboť sdělení, která práce obsahuje, v žádném případě triviální nejsou. Autor se poctivě zabývá nejprve několika možnými výklady a definicemi zkoumaného pojmu "autenticita" a mnoha možnostmi dosahování její filmové iluze, aby poté pečlivě uplatnil všechny tyto předpoklady v konkrétních analýzách dvou filmů, příhodně vybraných pro užití kinematografických postupů za stejným účelem protikladným způsobem. V tom je práce jednoduchá a díky tomu silná: nezatěžuje nás výkladem mnoha různorodých přístupů a nuancí, ale volí dva póly, na jejichž extrémech je dobře patrná možná šíře tématu. Nuance už si pak domyslíme sami.

Pokud bych měl práci něco vytknout, tak bych kupříkladu v jedné z úvodních historiografických kapitol neučinil tak prudký skok od neorealismu přes letmou zmínku o Nových vlnách 60. let přímo k Dogma 95, ale rozhodně by stálo za zmínku nejen jednotlivé Nové vlny malinko rozlišit, ale také popsat některé vedlejší, inspirační a mimoevropské proudy jako například Johna Cassavetese, ale také extrémní "ultra-veristy" Andy Warhola s Paulem Morriseyem či otisky veristických tendencí v počátcích Nového Hollywoodu.

Mám také pocit, že vsuvka o "vyprázdněné naraci" s tématem zas tak mnoho nerezonuje a objeví se v práci spíš jako slepá cesta, přičemž je tak vlastně i záhy pojmenována. Čil tento drobný appendix mohl být během závěrečných korektur bezbolestně odoperován.

Občas jsem měl při čtení pocit, že je text prošpikován až příliš mnoha odkazy na literaturu, a to i v případech, kdy autor jmenoval obecně známá fakta, která s konkrétním citovaným dílem nejsou nutně spjata. Ve výsledné verzi jich ovšem naštěstí ubylo. Nicméně jsem si nakonec řekl, že je lepší párkrát nadbytečně očitovat než být o dvacet let později při nástupu do exponované funkce popotahován za shodu textu s jiným textem.

Závěrem bych rád řekl, že mě celkově práce Ondřeje Erbana potěšila. Četla se lehce a dozvěděl jsem se v ní k tématu mnoho podstatného, shromážděného na přehledné ploše. Proto text doporučuji k úspěšné obhajobě a navrhuji známku A.

Petr Marek
vedoucí práce